

Mk. 8, 27-33

Preek voor de vierde advent 24 december 1995 te Stiens
Schriftlezing O.T. JESAJA 45. 1-8 N.T. MARKUS 8. 27-33

Gemeente van Jezus.

"Morgen komt de Messias!" Onder gelovige joden is dat een geliefde uitdrukking. Wat in deze woorden doorklinkt is een gespannen wachten op de Verlosser. Een hooggespannen verwachting: Morgen komt de Messias, morgen zal het licht zijn.

Vandaag is het bijna letterlijk waar: Morgen komt de Messias, morgen is het Kerstfeest. Tenminste: dan vieren we de komst en de aanwezigheid van Jezus in de wereld. Hij is het licht der wereld.

Morgen komt de Messias. Ik vraag mij af of wij de spanning van die woorden ook zelf kunnen voelen. In discussies over de Schriften gebruiken de joden deze uitdrukking op een moment, dat de discussie dreigt vast te lopen. Op een moment dat de schriftgeleerde er niet meer uit komt: Morgen komt de Messias.

Als we deze uitroep met enig wantrouwen benaderen, dan zou je kunnen zeggen: Iemand die zegt Morgen komt de Messias, die is bezig met 'wishfull thinking'. Of anders gezegd: Om het heden nog een beetje draaglijk te maken stel je je hoop op morgen; dan zal de verlossing wel komen. De wens is de vader van de gedachte. Zo hoor je ook bij mensen die ziek zijn, dat ze soms zeggen: Ach er zijn er die het nog slechter hebben dan ik, ik moet niet klagen. Dat is troost die niet helpt.

Morgen komt de messias, als wishfull thinking: In dat geval ligt er ook wanhoop onder deze woorden. We komen er nu niet uit, we zien het licht niet, maar morgen, dan zal het gebeuren, morgen.

Voor velen zal de uitroep 'Morgen komt de Messias' slechts wantrouwen opwekken. Waarom tot morgen wachten, voordat God zijn ware gezicht laat zien? Waarom niet alle aandacht voor deze dag, want daar bidden we toch altijd voor, ons dagelijks brood. De enige zorg die wij zouden moeten hebben, dat is dat we voor deze dag genoeg hebben. Zoals Ieraël in de woestijn: Zij kregen manna voor een dag. Het was genoeg.

Jezus kreeg bij zijn leven vele namen en titels toegedicht. Van de meeste moest Hijzelf niets hebben. Zaligmaker, heilmeester, leraar, heiland, christus, messias. Jezus was er niet zo mee ingenomen. Elij was Hij met de naam die Hij van zijn moeder had gekregen: Jezus.

Maar van al die titels wijst Jezus wel het meest de titel messias van de hand. In het Markusevangelie lezen we dat Petrus hem de Christus noemt, de Gezalfde, de Messias. En met grote felheid verbiedt Jezus zijn leerlingen zo over Hem te spreken. Want de titel Messias heeft ook voor Jezus een veel te politieke lading. En dat ligt ook in het verwachtingstroom in die dagen: Dat de langverwachte messias een ommekeer zal brengen in de politiek en de sociale ellende. Maar Jezus wijst deze titel van de hand.

Overigens moeten ook wij, christenen, met grote zorgvuldigheid omgaan met deze titel. Voor vele joden is het een belediging dat wij Jezus de Messias noemen. En hoe arrogant is onze kerkgeschiedenis, waarin de woorden van de profeten klakkeloos worden opgevat als profetieën van de Messias. Wij moeten met eerbied de joodse geschriften benaderen, om te voorkomen dat wijzelf terechtgewezen worden.

Nadat Petrus Jezus de titel Messias toevoegde corrigeert Jezus hem. Jezus noemt zichzelf de Mensenzoon. Want in die titel ligt besloten, wat Hem te wachten staat: Lijden, executie, sterven en opstanding.

Mensenzoon is anders dan messias een begrip waar het werk van Jezus in gehoord kan worden. De mensenzoon is ook de titel waarmee God vele malen de profeet Ezechiël aanspreekt. Mensenzoon daarin proeven we ook dat God gericht is op de mens in de eerste plaats. Jezus tijdgenoten slopen Hem met de haren bij de politiek, maar zijn hoofdmis­sie is de mens. De liefde en barmhartigheid van Jezus richten zich op de mens, in zijn of haar bijzondere levenssituatie. Jezus viert het leven met de mensen, en zoekt hen op in de diepe dalen van het mensenleven. Hij is de mensenzoon.

Mis­echien is er in ons toch ook iets van die spanning. Op deze laatste adventszondag. Die spanning van: Morgen gebeurt het. Het is dezelfde spanning en opwinding die kinderen ervaren, bij bijvoorbeeld hun verjaardag. Eerst is het: Nog drie nachtes slapen en dan twee, en één, en morgen is het zover. Je bent bijna te zenuwachtig om nog te kunnen slapen, want morgen gaat het gebeuren.

Is dat ook de spanning waarmee wij deze dag vieren? Zouden wij, omdat het morgen kerstfeest is ternauwernood kunnen slapen? Hoe is het gesteld met ons wachten op Hem? Of is die spanning er eigenlijk niet? En hoe beleven wij dan het kerstfeest? Wellicht met een emotie van: Oh ja, morgen is het weer kerst!

En hoe zouden wij eraan toe zijn als we voor 90% zeker wisten dat Jezus morgen terug zou komen? Zouden we daarvan wakker liggen? Zijn we daar wel klaar voor?

Ook in het gewone dagelijkse leven missen we vaak die geloofspanning. Vaak genoeg leven we met een houding van: Ach dat kan morgen nog wel. Terwijl wij vanuit het geloof zouden moeten denken: Nee, morgen is het zover, en ik moet er vandaag al rekening mee houden.

In het gewone sociale leven lopen mensen zoveel teleurstellingen op, wanneer juist die spanning ontbreekt. Wanneer familieleden beloven elkaar gauw weer te ontmoeten en vervolgens een jaar niets van zich laten horen. Of wanneer we kennis hebben genomen van de zorgen in het leven van een ander mens, en we niet die spanning voelen en zeggen: Ach ja, ik moet er volgende week ook eens een keer heen. En we doen het niet. Als die spanning er wel zou zijn dan zou je zeggen: Ik ga naar eens bellen hoe het is. Want morgen komt de messias.

Deze dag voor Kerst moeten we geloven met een hart vol verwachting. Met grote spanning en met enthousiasme. Want kerstfeest betekent, dat wij opnieuw God te zien krijgen in al zijn glorie en in al zijn menselijkheid en in al zijn macht. Enthousiasme over die God, die zijn trouw niet wil laten bezwijken onder de ontrouw van de mensen.

Want dat is in wezen wat er aan de hand is als we de profeten horen spreken. De profeten staan in die bijzondere geschiedenis van Israël in een periode dat er grote ontrouw is van het volk aan hun goede God. Daar komen ze tegen in het verweer. In het leven zonder God of tegen God. De profeten komen in het geweer tegen de arrogantie onder de mensen, die zichzelf denken te kunnen redden.

De profeten herinneren het volk eraan, dat ze staan in het verbond. Dat ze niet om God heen kunnen, maar een keuze moeten maken. En liefst vandaag nog, want morgen komt de messias. Maar dikwijls is het roepen van de profeten het roepen tegen muren. Er komt geen berouw, geen ommekeer.

En als we dat weten, hoe groot moet dan ons enthousiasme zijn als we uit de Schriften horen hoe God hier tegenaan kijkt. 'Dauwt hemelen van boven, zingt Jesaja, en laten de wolken gerechtigheid doen neerstromen, de aarde opene zich opdat het heil ontluikende en zij daarbij gerechtigheid doe uitspruiten: Ik, de Here, heb dit geschapen.'

Welke titel wij Jezus ook geven en hoe wij ook discussiëren over wie Hij ten diepste is, al ons discussiëren staat los van wat God doet in de wereld. Dat is immers de vreugde van ons geloof, dat God onverminderd doorgaat met zijn werk, of er nu veel of weinig berouw is. God blijft trouw aan zijn schepping en aan de mensen.

God brengt een keer in het lot van Israël, Hij redt hen uit handen van tirannen, niet door het berouw van het volk, maar vanuit zijn eigen trouw.

Een geschenk uit de hemel is het. En zo is het kerstfeest ook. Het is een geschenk uit de hemel, dat het licht in de wereld is gekomen. Het is geheel buiten ons om gegaan. Het komt van God. En hoe warm wordt ons geloof, als we ons dat bewust worden. God geeft ons Hem, die wij aartzelend Messias noemen, tot heil van de wereld. En daar staan wij midden in, in dat werk van God. Het is duizelingwekkend, dat God zo doorgaat met deze wereld. Onverstoorbaar. Vol van liefde.

En als we de profeet mogen geloven, dan zal God ons inzicht geven in de schatten der duisternis en verborgen plaatsen. Dan zal er nieuw licht vallen op heel ons leven. Met kerst breekt God in ons leven in, omdat Hij ons niet wil overlaten aan ons lot, maar omdat wij Hem ter harte gaan.

Als het aan God ligt, dan blijft de hemel gerechtigheid uitrengen, over allen, over de goeden en de slechten, over man en vrouw, over heel de schepping.

En vandaag staan wij op de drempel van die actie van God. Morgen komt de messias, en vandaag voelt ons hart, wat ons te wachten staat: Een nieuwe dag, een grote dag. En waar die actie van God toe leidt dat zien we met kerst. Dan worden vele mensen aangeraakt en aangetrokken naar het licht. Mensen van overal, of ze zich nu christen noemen of niet, er is een kracht waardoor mensen het licht opzoeken.

Zo sterk is de trouw van God, dat Hij de mensen naar zich toetrekt. Een ster gloort aan de hemel, en het wordt licht in onze ogen. En het koningschap van God is mensgeworden in Zijn Zoon.

En dat alles is erop gericht, dat wij niet de hoop laten varen, maar daarentegen moed vatten. Dat wij niet in een sfeer van matheid wachten op dit kind, maar in opgetogenheid over Gods daden.

Wij nemen geen genoegen met 'wishfull thinking'. Wij proberen vandaag juist met het oog op het komende feest ons hele leven, al onze woorden en daden te zien in het licht van de Mensenzoon. Zodat ook ons leven opgetild wordt, uit de vermoedheid van het bestaan. Zodat wij opgetild worden uit onze meningen en hardnekkigheden. Opgetild om waarlijk mens te zijn voor God en voor elkaar.

Met hooggespannen verwachting en met stijgend enthousiasme moeten we proberen om de dag van morgen tegemoet te zien. Wij zouden er bij wijze van spreke van wakker moeten liggen, dat God ons dat feest geeft, want het is niet te geloven. Morgen komt de Messias.

Lieve gemeente: Jezus is niet gehecht aan titels, maar Hij gaat een bepaalde weg met mensen. Vele van zijn tijdgenoten willen hem een titel aanwrijven, om te kunnen zeggen: Zo is Hij. Maar Jezus is niet de mensenzoon om met titels te pronken, Hij is mensenzoon, om mens te zijn met ons mensen, om een weg met ons te gaan. Om bij ons te zijn hoe ook de omstandigheden van het leven zijn. Om ons de weg te wijzen, en om ons bij te staan.

Jezus doet dat tot op de dag van vandaag, omdat Hij ten diepste weet heeft van de trouw van God, die onuitwisbaar is en onverstoortbaar. Jezus is en blijft het licht der wereld en dat geeft ons moed en hoop voor de toekomst.

Morgen komt de Messias, morgen vieren we het licht. En wij vrezen niet de nacht die komen gaat. God laat ons de diepte van de duisternis zien, door licht te zijn.

Morgen vieren we het licht en het heil voor de wereld. En vandaag worden wij even opgetild uit zorg en verdriet, om dat heil te zien en te ervaren.

Morgen zal die bloem van God, bij het aanbreeken van de dag, opengaan, en gaan bloeien, en in zijn voetspoor zal de gerechtigheid en de liefde weer gaan bloeien in deze erbarmelijke wereld. Godzijdank! AMEN

Gemeente van Jezus Christus.

De beide lezingen van vandaag gaan over het oordeel. Op deze tweede lijdenszondag zijn wij ons terdege bewust van het oordeel: niet het oordeel van God, maar het oordeel dat wij als mensen over elkaar vellen. Volkerenmoord in Joegoslavië, het is een quivalsoordeel.

Oordeel is weer een van die termen, die we allang gebruiken in de kerk, maar waarbij iedereen weer wat anders denkt. De een denkt bij oordeel aan de verschrikkingen van de dag des oordeels. Maar de ander ziet het oordeel van God in de gebeurtenissen in de wereld.

U weet het zo goed als ik, dat er van heel veel kansels nog iedere zondag heil en verdoemenis wordt gepredikt, in plaats van het heilig evangelie. En waar dat gebeurt, daar wordt in de naam van God het oordeel en de eeuwige verdoemenis aangezegd, met de vermelding, dat dat het hele evangelie is.

Maar U en ik weten beide, dat als we goed en verstandig nadenken, dat de verdoemenis, het oordeel van God, niet het hele evangelie is, maar slechts de halve waarheid. Als de Heer ons het goede niet onthoudt, hoe zouden wij dan elkaar de genade en de liefde van God onthouden.

Het oordeel is maar de halve waarheid. Maar het oordeel is wel ogelijk iets, waar de bijbel over spreekt, en ook in het evangelie van Jezus Christus lezen we over de jongste dag, over Gods oordeel over de mensen.

En ik heb van de week nagedacht over de vraag: Kunnen wij elkaar een God van liefde verkondigen, zonder dat we spreken over het oordeel van God? Want misschien is die God van liefde ook maar een halve waarheid, en dan zouden we nog te kort komen.

Als we alleen maar durven zeggen, dat God liefde is en niet willen onderkennen dat er ook zoiets is als een goddelijk oordeel, dan doen we God zelf te kort. Als wij straks eerlijk Pasen willen vieren, dan zullen wij toch zeker nu al de hele waarheid van het evangelie onder ogen moeten zien?

Het oordeel, het grote oordeel, daarvan horen we op de meeste kansels niets meer, maar dat oordeel is vandaag de dag alleen nog te zien in moderne films. De ondergang van de aarde, de vernietiging van de natuur, de ondergang van onze rijke cultuur, de atoomoorlogen, de natuurrampen, het zijn allemaal dankbare onderwerpen voor de regisseurs van die peperdure films.

Maar ja, wees nou eerlijk. We zijn vaak maar blij, dat de televisie ons de wereldellende laat zien en er commentaar bij geeft, want dan hoeven wij in ieder geval geen commentaar te geven, dan hoeven wij er gelukkig niets van te zeggen.

En op diezelfde wijze is het immers zo gemakkelijk om een film te maken over de ondergang van de schepping, dan iets zinnigs te zeggen over de oorzaken van die ondergang, zolang anderen het doen, willen wij er liever niet ons hoofd over breken.

Wat is eigenlijk de oorzaak van de verpesting en vernieling van deze schepping. Is het niet zo, dat we elkaar een rad voor ogen draaien, dat we elkaar slechts halve waarheden durven zeggen. Zijn het immers niet de halve waarheden van milieu-vervuilers, waarmee we graag tevreden zijn? Zijn het niet de halve waarheden van dictators en beulen, die camoufleren, dat mensenrechten met voeten getreden worden? Zijn het niet de halve waarheden van valse profeten, die ons doen geloven, dat we het zonder koning Jezus ook wel redden? Zijn het niet de halve waarheden van de verdoemenis-predikers, die ons klein en nietig houden, terwijl God ons overeind wil zetten?

Zijn het misschien halve waarheden, die de christenen uit elkaar drijven, die mensen storten in de haat en de liefde-loosheid. God behoeft ons voor halve waarheden, want ze zijn denk ik de wortel van veel, heel veel kwaad.

In koning Achabs leven stikt het van de halve waarheden. De zaak waar we van lezen speelt zich af in de woonplaats van Achab Samaria. De koning van de Arameërs belegert en omsingelt deze stad. Deze koning draagt de naam Ben-nadad, en dat betekent: Zoon van de dondergod.

En Benhadad zendt boden naar Achab en eist alle rijkdommen op die Achab bezit. En dan lezen we de eerste halve waarheid: Want koning Achab zegt hem toe alle rijkdommen te zullen overgeven, maar in zijn hart weet hij natuurlijk wel beter. Hij is tijd aan het winnen om de belegering te kunnen doorstaan en Benhadad op een dwaalspoor te brengen.

In plaats van de rijkdommen stuurt Achab zijn elitetroepen op Benhadad en de Arameërs af en ze worden weggejaagd. Maar Benhadad ontkomt. Trouwens de Israëlieten hadden de zaak mooi voorgespiegeld. Met een halve waarheid wilden ze de Arameërs in de war brengen. Ze hadden de Arameërs wijs gemaakt, dat de God van Israël een berggod was, door die hele vertoning daar bij en op de berg Karmel. En de Arameërs waren er vast van overtuigd, dat ze de strijd zouden verliezen, als ze in de vlakte tegen deze God zouden moeten strijden.

In de daaropvolgende slag bij Afek wordt de Arameërs de genadeslag toegebracht. 127.000 man komen om bij de gewelddadigheden, maar hun leider Benhadad weet te ontkomen, en hij vlucht van het ene huis naar het andere, achternagezeten door de elitetroepen van Achab.

En dan volgt weer een halve waarheid: Want de dienaren van Benhadad maken hem wijs, dat Achab een genadige koning zou zijn, die vast en zeker zijn leven zou sparen. Maar zo kennen wij Achab niet. Het woord genade komt in zijn woordenboek niet voor, en zeker niet bij zijn vrouw Izebel. Toch spaart hij het leven van Benhadad en hij geeft hem zelfs steden terug en geeft hem toestemming om in Damascus nandel te grijpen, zodat hij in zijn onderhoud kan voorzien.

Hand (in trip)

De reactie van de profeten van Israël liegt er niet om. Het hele gedrag van Achab heeft hen al matsloos geergerd en nu geeft de koning zomaar ineens aan de vijanden van God terug, wat ze dankzij hem hadden veroverd. Met een profetisch oordeel maken ze Achab duidelijk hoe ze denken over zijn toegeeflijkheid.

Ze zeggen: Die toegeeflijkheid is maar de halve waarheid, koning Achab, want in wezen ben je een agressieve koning. Je zou een voorvechter moeten zijn van onze God Jaweh, maar ondertussen speel je een spelletje met zijn koninkrijk. Je verovert hier wat, en elders geef je weer weg. Ja, wat de profeten hem verwijten komt erop neer, dat Achab op de stoel van God gaat zitten, en net doet alsof hij genade kan uitdelen aan vriend en vijand.

Dat kennen we natuurlijk. Mensen van vlees en bloed, die op de stoel van God gaan zitten en die de mensen wel even zullen aanzeggen wie wel en wie niet door het oordeel heen komt.

Je moet ze de kost maar geven, die predikers van heil en verdoemenis, die bij het minste of geringste de mensen doorverwijzen naar de duivel. We kennen die halve waarheden, waarmee hele volksstammen klein worden gehouden.

Ja dit profetisch oordeel over Achab doet mij wel heel sterk denken aan kerken en sekten waar de mensen onder bedreiging worden vastgehouden, waar mensen op straffe van de heil het leven wordt onmogelijk gemaakt. Zo zagen we de afgelopen weken die man in Amerika, die zei dat hij Christus was, en die zich met vuurwapens verzette. Mensen, die door de duivel gedreven zelf het oordeel ter hand nemen.

Een man uit de profeten zei tegen zijn metgezel: Sla mij toch. Maar hij weigert te slaan. En de profeet zegt hem het oordeel aan: Een leeuw zal je doden en verscheuren, omdat je niet wilde luisteren naar de stem des Heren.

Want zo was het immers gegaan bij Achab. Hij was toegeeflijk geweest en hij had niet geluisterd naar de stem des Heren. Hij had naar zijn eigen stem, zijn eigen ingeving geluisterd. Achab had gedacht: Als ik de Arameers weer handel laat drijven, dan zal ik daarvan mee kunnen profiteren. Een halve waarheid!

Zo luidt het woord des Heren: Sla mij toch! O Here God, straf mij dan toch voor de zonden van mijn leven. Sla mij dan toch! O grote God, u moet mij pijnigen voor de grote fouten van mijn leven! Sla mij toch! O Heer, laat mij toch voor eeuwig gestraft worden voor mijn mielukke leven, want alleen dat heb ik verdiend. Sla mij toch! O ja Heer, straf mij, want dan zal ik de last van de zonde kwijt zijn. Straf mij Heer!

Ja, we kennen dat verschijnsel, dat we bij de Heer onze nood gaan klagen, en als Hij ons dan zou straffen, dan is het weer goed gemaakt. Het oordeel, de straf van God, het grote gericht. Ja we kennen dat, maar waar is dan toch die God van overvloed, waar is dan toch de God van onze Heer Jezus Christus, waar is die grote God die genadig wil zijn, die nooit loslaat wat zijn hand begon.

*17 kopek
Ja
Heer
Heer*

Moeten wij ons hele leven lang vrezen voor het grote oordeel, terwijl de overvloed van het evangelie, de overvloed van vergeving en genade voor ons ligt? Is dat de bede van ons hart: Sla mij toch, Heer? Is dat geen halve waarheid?

Met die halve waarneden van Achab komen we er ook niet uit. Want aan het koningschap van Achab komt een eind, zodat we verlangend uitzien naar de nieuwe koning. Er is niets in deze geschiedenis van Achab, waarvan we zouden zeggen: Dat geeft onze nieuwe hoop.

De God van dit leven, de God van hemel en aarde, de God van Jezus Christus, die zal komen om te oordelen levenden en doden, is geen God van halve waarheden. Als dat zo zou zijn, dan was Hij allang ontmaskerd. Nee, geen halve waarheden, maar het hele evangelie. God is de God van liefde, daar ben ik zeker van. Maar Hij is ook de straffende God, zoals Achab hem tegenkwam. God straft ook ons: Maar Hij straft ons niet voor de zonden, voor de missers, voor de fouten. Hij straft ons niet met ziekte en pijn en ellende, nee, God straft ons met erbarming. (mits wij onze zonde en schuld belijden.)

God straft met erbarming, met vergeving. Want Hij weet dat wij zelf onmogelijk de zonden en de fouten en missers van ons leven kunnen dragen. Daarom kennen wij Jezus Christus als verlosser en Heiland, die de zonden der wereld wegdraagt. Geprezen zij zijn Naam!

"Wie zeggen de mensen dat Ik ben!" vraagt Jezus aan de discipelen. En zij antwoorden en zeiden: Johannes de Doper en een ander zei: Elia, en weer een ander zei: Een profeet. Opnieuw een halve waarheid, omdat de mensen blind zijn voor wie Jezus werkelijk is. Ze denken dat Jezus degene is, die het ware oordeel zal vellen over de Romeinse overheerser. Maar Jezus vraagt aan Petrus: "Maar wie zeg jij, dat ik ben?" En Petrus kent het hele evangelie en hij spreekt die beroemde belijdenis uit: Gij zijt de Christus.

Niet voor niets plaatst Marcus deze geschiedenis vlak bij de genezing van de blinde. Alsof hij nog eens ondubbelzinnig wil aangeven, dat onze blindheid het grootste struikelblok is. Ja, zelfs Jezus moet tot twee keer toe de blinde de handen opleggen om hem te genezen.

Want wees nou eerlijk, onze blindheid is hardnekkig. Onze blindheid voor die halve waarneden. Onze blindheid voor een God, die straft met erbarmen, omdat Hij ons liefheeft. Wees nou eerlijk. Wij willen toch niet zien, dat we maar een spelletje spelen met dit leven en met het leven van een ander. Wij willen toch niet zien, dat we elkaar aan de afgrond brengen.

We willen toch dikwijls niet zien, dat wij over elkaar het oordeel vellen. Wij zijn toch immers blind voor vooroordelen, wij zijn toch blind voor de vuile oorlog, wij zijn toch blind voor ontrouw, voor haat en geweld, blind voor de koningen die ons regeren, door de duivel gedreven.

En als wij niet oppassen dan zullen de profetische woorden uit Samuel in onze tijd werkelijkheid worden. Daar lezen we van mensen die een koning willen zoals andere volken, zoals Benhadad. En dan waarschuwt de profeet: "Als het zo ver is.

zult U bij de Heer uw nood klagen over de koning, die ge zelf hebt gewild, maar dan zal de Heer niet antwoorden." (1 Sam. 8, 18) Ja, moge God ons ervoor behouden, dat die woorden werkelijkheid worden in onze tijd.

Wij zijn bang voor het oordeel, maar wij kennen de overvloed. De overvloed is de liefde van Christus, de vergeving, de belofte. Kennen wij dan ook het oordeel? Wat is dat dan, het oordeel van God? Als wij geloven in God, die ons straft met erbarmen, omdat Hij ons liefheeft, dan kan Gods oordeel niets anders zijn dan genade.

Wees nou toch eerlijk, in de meeste gevallen veroordelen wij onszelf en elkaar, en dat mogen we God niet in de schoenen schuiven. Het oordeel van God, dat is, dat Hij steeds weer opnieuw kritisch is bij onze tegengestelde praktijken en ons inconsequente gedrag. God wil de halve waarheden ontmaskeren, waarmee we elkaar een rad voor ogen draaien. Gods oordeel, dat is dat Hij ons helpt om valse koningen en profeten te ontmaskeren. Want God oordeelt wel, maar Hij veroordeelt slechts zelden.

Wij kunnen slechts leven vanuit het hele evangelie. En Petrus zat er dan ook helemaal naast, toen Hij Jezus de mond wilde snoeren. Jezus vertelde over zijn liiden en zijn sterven en over zijn opstanding. Maar Petrus hoorde slechts het liiden en het sterven, slechts een halve waarheid en hij waagt het om Jezus te bestraffen. Maar Jezus keert zich om en roept: "Ga weg achter mij satan; gij zijt niet bedacht op de dingen van God, maar op de dingen der mensen."

Jezus volgen zoals Petrus, maar niet met de halve waarheid, maar met het hele evangelie: Gekruisigd, gestorven en opgestaan uit de doden. Teken van hoop, teken van nieuw leven, teken van uitzicht. Als we dat niet hadden, dan was het niet te doen.

Jezus volgen, m.a.w. achter Jezus komen. Achter Hem aan. "Indien iemand achter mij wil komen, die verloochene zichzelf." Want als je Jezus wilt volgen, moet je verder durven kijken dan je eigen leven. Achter Jezus komen, dat wil zeggen: Erachter komen, wie Hij is! Erachter komen, wie de Zoon des Mensen is! Maar tegelijk achterdochtig zijn, op wat deze koning wil schaden, op wat Gods koninkrijk wil tegenhouden.

En wat betekent dat in de dagelijkse praktijk: Welnu zegt Jezus: Dat betekent dat je getuige moet zijn voor de zaak van God in de wereld. Je moet je voor het evangelie, voor het hele evangelie niet schamen, want dan schaamt God zich voor jou. God schaamt zich voor jou, schepsel van Zijn hand, als je niet voor het hele evangelie durft uit te komen!

Er zijn er in dit nietige leven, waarvan we allen weten, dat ze de hemel niet zullen bereiken, het zijn de Hitlers van deze aarde, die over zichzelf het oordeel hebben voltrokken.

Maar wij kunnen slechts verder, als we geloven in God, wiens oordeel niet het laatste woord heeft. Want Zijn oordeel is genade! En dat zijn niet zomaar mooie dogmatische woorden. Zijn oordeel is genade, wat betekent, dat legt Jezus ons uit in het laatste vers van de evangelielezing uit Marcus.

Als je dat vers leest en hoort, dan klinkt het alsof een groot oordeel wordt uitgesproken over de mensheid. Luister maar:

"Jezus zei: Voorwaar, ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen, die hier staan, die de dood voorzeker niet zullen smaken, voordat zij zien, dat het koninkrijk Gods gekomen is met kracht."

Het klinkt als een profetisch oordeel, zo van: Kijk uit, waag het niet dat koninkrijk in de weg te staan want anders!

Maar nee, Zijn oordeel is genade: Hier spreekt Jezus geen oordeel, dit is geen profetie van de eeuwige straf, nee, deze woorden van Jezus zijn in diepste zin: Genadeverkondiging.

Luister nog maar een keer: Er zijn sommigen onder jullie, die niet zullen sterven, voordat je Gods koninkrijk hebt gezien. M.a.w. ondanks al onze blindheid zullen we toch in dit nietige leven al het koninkrijk van God kunnen zien, waar Jezus een begin mee maakte. Als dat geen genade is! Want het betekent immers, dat God niet wanhoopt aan de mens! En dat is de grootste genade die maar mogelijk is! Hij wanhoopt niet aan ons magere leven, maar Hij geeft hoop in tijden van wanhoop, Hij geeft een uitweg in tijden van benauwdheid.

Ja, onze God is liefde, Hij is een straffende God, die ons wil wijzen op de goede weg. Hij oordeelt, maar veroordeelt zelden, Hij is genadig, omdat hij ons wil beoedelen voor halve waarheden. Hij wanhoopt niet aan de mens.

In deze lijdenstijd voor Pasen mogen we nooit vergeten, hoe groot ~~die~~ genade is, Paulus zei het zo:

"God had ons lief, zelfs toen wij nog zondaars waren!"

[blijde boodschap, evangelie van deze dag]

AMEN